

СИДІР ЗАПОРОЖЕЦЬ

КОЖНИЙ

ЖЕРТВИ ВІЙНИ
ТА БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ТЕРОРУ

ПОВИНЕН

ЗНАТИ!

Сидір Запорожець

КОЖНИЙ
ПОВИНЕН
ЗНАТИ!

ЖЕРТВИ ВІЙНИ
ТА БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ТЕРОРУ

В И П А Н І 1978

3

ТВЕРДЕ ПЕРЕКОНАННЯ

1.

І раніш я був упевнений, що сон, тільки дійсний сон, а не манячення безсонниць, або переживань яскравих вражень, є тільки від Господа Бога.

Тепер же я прийшов до твердого переконання в цьому, бо в одну з останніх ночей я бачив такий сон: Їду я на високонавантаженому возі, заїжджаю в один двір-город, де треба мені злазити але злізти не можу. Ставлю я одну драбину, другу, а злізти все ж таки боюся, бо драбини хиткес держаться. Дивлюся — поруч стоїть площадка на середині верха вантажу воза та землі. Я стрибнув на ту площадку, а з неї на землю і тут же зразу зустрів свою матір і почав з нею цілуватися. Лиця її я не бачив і вона вся була чорна-чорна і все навкруги чорне.

Іду я з нею, а вона мені показує рукою й говорить: "Це стоять корови ще не доєні і там стоять корови ще не доєні", і показує ще на якісь речі. А що нічогісінько не було видно, то я спитав: "Де ж ті корови, де ж те все, на що ви показуєте, коли я тут абсолютно нічого не бачу?" І проснувся. Була перша година ночі. Сон-цей мене дуже збентежив. Думаю, що ж це може бути?

Щоб приснилась рідна моя мати, яка, бл. п. померла 30 р. тому, так ні, бо й лиця її я не бачив і вона була така чорна, як вугілля, і все навкруги було чорне-чорне. Щось інше. Певно зустріну якісь темні справи.

Помилки не було. Буквально на другий день (в день після ночі) один з членів організації "Свідки Єгови" дав мені дві книжки: "Нехай Бог буде правдивий" та "Правда визволить вас" і каже: "Прочитайте хоч ці дві книжки, і ваші очі відкриються".

Про таку організацію я не знав і з великим зацікавленням взявся читати.

Спершу я прочитав книжку "Правда визволить вас", і дійсно очі мої відкрилися, але не так, як йому хотілося, а правдиво, бо я дуже добре зрозумів, що організація "Свідки Єгови" провадить чорну роботу, прикриваючись біблією.

Господь Бог заздалегідь указав мені, що я поцілую чорну матір і я її вже поцілував, бо читав книжки організації, яка провадить темну роботу.

Хоч вона — ця організація — наводить цитати з біблії, але ж свої зауваження і вказівки робить не на користь віруючих в Господа Бога.

Релігія взагалі нею заперечується і вказується, що вона вийшла від диявола.

"Замість мати знання правди, то "християнство" сталося замішанням релігії: католицької, протестантської, жидівської та поганської, і мішаниною політичних систем, демократичної і тотальної". (Стор. 19).

(Православних вірних вони певно відносять до поганів, бо ніде ані словом не згадують. В одному місці є вираз: "греко-поганська").

"Многі щирі люди дальше перебувають в неволі "зорованої релігії", тому, що їх духовенство мильно навчило їх думати, що так звана "християнська" релігія і правдиве християнство є та сама річ. У своїм часі ця річ стала явною. В 1928 р., оці слова були написані й поширені по цілому світі, по цілому т. зв. "християнству". Сатана є богом цього світа, отже народи цього

світа неможуть властиво називати себе "християнськими" народами. Нема бо такої річі як християнська релігія, бо правдиве християнство не є релігія". (Стор. 294).

Образів не визнають. "Бог не оправдує вживання образів під такою вимівкою, але називає це западнею і виразно забороняє це робити, тим, що почитають його в душі і правді. Навіть такий жест як салютувати рукою, або кинути поцілунок був заборонений Ним, як обожання образу або річі". (Стор. 35).

Хоч в цій же книзі є багато образів.

Не визнають також трійці: "Релігійоністи, стараючись сфабрикувати доказ для своєї науки про "трійцю" спричинили замішання через невластиве переложення тексту Йоана 1:1-3 з грецького перопису на англійську мову". (Стор. 43.)

А в книжці "Нехай Бог буде правдивий" на стор. 297 зазначено: "окрім того кандидати хрещення хрестяться в "імя Отця і Сина і Святого Духа"...

З цього виходить, що ніяк не можуть позбутися правди.

Свою темну роботу будують буцім то у вірі до Господа Бога Ісуса Христа, але ж в цьому є великий сумнів, бо і трійці не визнають і правду затають, бо пишуть: ... а іменно Ісусові Христові, якого вони прибили гвоздями до дерева між двох розбійників" — стор. 226, а на стор. 244 образ прибитих до дерева.

Навіть не написали того, що Ісус Христос був розпятий на хресті. Чому?

Більше того, як видно з висловів, що поміщені нижче, проти християн всього світу провадять, я б сказав, таку нахабну і до того безпідставну боротьбу, обплюгавлюючи як їх, так і їх провідників.

Заперечують безсмертність душі: "Це доказує що людська душа є смертельна, навіть коли чоловік є звершений і безгрішен..." (Стор. 70.)

Але тут же поряд на стор. 71 написано: "Коли Ілля чудотворною силою привернув життя дитині, він сказав до Бога: "Що душа сього хлопчика вернулась у його". "І почув Господь поклик Іллі, і душа хлопцева вернулась в нього, так, що він ожив".

Це вже є ствердженням того, що душа не вмирала, а тільки була залишила вмерлого хлопчика.

Далі вони пишуть: "Від 1918 р. "п'ята колумна" пересякла всі демократичні та ліберальні народи, крадькома влізає на права, привилеї та приналежності любимців демократії. Її остаточна ціль є, щоб поневолити людей і здушити правду і вість про Царство Боже. (Стор. 298.)

"На конференції Мирової Угоди в Версалі, у Франції, в 1919 р. опляновано Лігу народів, і тоді напірали на всі народи, а головно це робив американський президент, що був учасником її". (Стор. 310.)

"Папа римський старавсь дістатись на верх Лігі, як на найвідповіднішу колесницю, але це йому не вдалося. На 16 Січня 1920 р. Ліга Народів відбула своє перше зібрання в Женеві, Швайцарія". (Стор. 311.)

"Оце була перша поява і установлення предсказаної "гидоти спустошення". (Стор. 311.)

"Будучи зложеною організацією із більш ніж пятьдесяти правительств диявольського світу"... (Стор. 312.)

"Світська історія вказує на Англо-Американський світовий імперіялізм, твердиня протестантизму." (Стор. 312.)

"Щоб спонукати людство поклонитися ідольській "гидоті спустошення", те повоєнне "християнство" буде напірати на людей, щоб вони шукали спасення в людській будівлі для свободи релігії і свободи від недостачей і страху". (Стор. 318.)

"Аж в такому стані розвою "християнство" їдучи на своїй звірській гидоті закричить, що нареш-

ті у повному змислі, воно осягло мир і безпеку”.
(Стор. 321.)

“Християнство” невідпорно пхається на шлях на якому написана страшна судьба для нього і решта видимої організації Сатани. Як так може бути? Тому, що при помочи релігії воно наразило себе демонам під Сатаною, “князем демонів”. При помочи демонів воно і всі провідники залюдненої з’ємлі є зібрані в заговор проти єдиного законного правління землі, а це Господнього. Демони становлять невидиму часть великої сатанинської організації Змія.” (Стор. 322.)

“Тепер же питання виринає відносно тих Господніх “інших овец”, що померли перед битвою Армагедон. Многі з них повмирили в нацистсько-фашистських краях, як вірні мученики за йм’я Єгови, а многі в інших краях повмирили з інших причин”. (Стор. 337.)

“Свобода громадян кожного народу в цім світі є тепер вельми -загрожена. Вона скоро пропадає в тоталітарних краях, і цілком пропаде в тім повоєннім порядку, який творці його називають твердиною “Чотирьох Свобід”. Усі зведені ним будуть гірко розчаровані”. (Стор. 345.)

3.

З останніх висловів свідків Єгови виходить, що Ліга Народів — “гидота спустошення” складається з урядів диявольського світу.

Англо-американці це світовий імперіалізм, а “гидота спустошення” — Ліга Народів — навіть є ідолюська.

Вірні мученики за віру в Бога повмирили лише в нацистсько-фашистських краях і що свобода громадян скоро і цілком пропаде в країнах, де дотримуються чотирьох свобод.

Що вірні Господу Богу всього світу — християни — є в заговорі проти самого Господа Бога.

Чи можна мати стільки безсоромности, мягко кажучи, щоб плести таку нісенітницю?

Чому ж не згадано ані одним словом найбільшого ворога, не говорю вже людства, а Господа Бога?

Чому не згадано країну де не тільки заборонені всякі релігії, а взагалі з душ вибивається віра в Господа Бога; де мученицькою смертю замучили тисячі священослужителів і мільйони вірних Господу Богу, частина з яких була розстріляна, частина заслана в Сибір, а частина замучена голодом; де храми Божі зруйновано, а святощі церковні спалено; де в школах щоденно тлумачать дітям про те, що Бога нема і що це все витівки, придумані багатіями.

Невже ж Свідкам Єгови, які добре “знають”, що робиться на небі і під землею, про цього найстрашнішого ворога до цього часу невідомо?

Правда, на стор. 273 сказано: “У тій вінії, невидимій для людства, сатана і його лукаві ангели були поконані. Вони були скинуті з неба в області землі...”, а тільки шкода, що їм “не дано знати”, в які ж саме області попав той сатанинський рід. Шкода також, що вони “не знають”, чиїми саме п'ятими колонами пересякнені демократичні та ліберальні народи.

А області ті є Схід земної кулі, бо найбільший ворог Господа Бога і людства всього світу там перебуває. Ім'я його — московсько-більшевицька червона чума.

Світ ще не бачив і певно що й бачити не буде, щоб з такою запеклістю й диявольською люттям хто-будь боровся проти Господа Бога, як ворог зі Сходу.

Сам кричить, що Бога нема, і проти Нього ж веде шалену боротьбу. Для чого ж це робити?

Ще ніколи не було чути, щоб будь-яка армія боролася з неіснуючим ворогом.

А це говорить за те, що він добре знає, що Господь Бог є, він тремтить перед Ним і, усвідомлюючи свою близьку загибель, з поспіхом заливає

світ червоною чумою. Допомагають же йому в його юдиній роботі раніше ним утворені п'яті колони.

На превеликий жаль є ще люди, які вірять в його брехливі слова і демонські заміри.

А ще більш охоплює душу жаль, коли зустрічаєш людей, які допомагають йому провадити його сатанинську роботу проти Господа Бога і вірних йому людей.

Правда, одні допомагають свідомо, а другі не свідомо, але ж наслідки одні й ті ж.

Організація "Свідки Єгови" провадить свою роботу в душі нібито добродійному. "Не треба воювати, не треба крові проливати" й засуджує всіх пастирів, благословляючих "війни".

З цим можна було б погодитися, коли б сатанинський рід не повставав. Але ж він на протязі більш ніж трьох десятків років знищує все святе і щораз більше забирає життя віруючих у Господа Бога.

Крім того, як я вже сказав, він веде шалену боротьбу проти самого Господа Бога.

Повстає запитання: Поперше, чи можна встати, а подруге, чи не буде непростим гріхом коритися сатанинському родові?

Чи не благословляв Господь Бог синів Ізраїля на знищення ворогів? Чи не допомагав Господь Бог Давидові у боротьбі з Філістимлянами? Чи не допомагав Господь Бог пророкові Мойсею знищити військо фараона?

Десятки разів у книжці "Правда визволить вас" повторюється, що Сатана хоче завладіти світом, що він усіх спокушує. Наводиться багато прикладів, як і кого спокушував. Про це, безумовно, всім віруючим відомо.

Також відомо, що перше спокушення, спокушення Єви, відбулося через Змія, і треба думати, що останнє й найгірніше спокушення, спокушен-

ня людства всього світу, відбувається через людей цілком і повністю відданих Сатані.

Відомо й те, що перший ворог Господа нашого Ісуса Христа був Ірод, який, бажаючи знищити народжене Дитя зі зміною хитрістю випитував від мудреців про час і місце Його народження, щоб нібито піти і також Йому поклонитися.

Так і Червоний Ірод з диявольською хитрістю дозволив вірним відкрити церкви, щоб за допомогою спокушених захопити весь світ і знищити вірних Господу Богу на всій земній кулі.

Бо, як всі добре знають, то більшого нещастя людству ніхто ніколи не приносив, як теперішній сатанинський рід — московсько-большевицька Червона Чума.

Крім десятків мільйонів вірних Господу Богу, варварськи замучених з т. зв. братніх республік, мільйони загинули і далі гинуть поза його межами, але ж за його безпосередніми чи то посередніми діями.

Щез би цей сатанинський рід і відразу б на землі наступив би мир.

Але Господь Бог покищо погибелі на нього до цього часу не посилає і всіх нас випробовує у вірі до Всевишнього. Коли ж ми всі, в тому числі і Свідки Єгови, зрозуміємо, хто в дійсності є правдивий Бог і поклонимось Йому, і хто є сатанинський рід і відкинемо його, то сатанинський рід Господом Богом відразу ж буде знищений.

4.

Поки ж Свідки Єгови “зрозуміють”, то ми не мусимо мовчати. Ми зобов'язані відкрити людям очі.

Я, як українець, звертаюся насамперед до Владик і священослужителів греко-католицької і православної церков, якнайчастіше й більше роз'яснювати вірним про те лихо, яке вносять в

душі вірних різні секти і ту шкоду, якою захи-тується віра в Господа Бога.

Всі вони прикриваються ім'ям Господа Бога, "найсправедливішою" вірою в Нього і заманюють малодушних в свої організації, попавши самі в те-нети сатанинського роду.

Я особисто знаю осіб, які в Європі, зокрема в Бельгії, відвідували Православну Церкву, а тут пішли до різних сект.

Чому саме? Та тому, що організації сект їх шукають. Дають їм книжечки, тлумачать, хоч і неправдиво, біблію, а наших священослужителів обкидають болотом. І так сьогодні, завтра, після-завтра, аж поки не заплутають бідну жертву де-монським павутинням, в яке і самі попали. (А не-доєних корів є ще багато і тут, і там — зі сну).

Треба добре пам'ятати про "заблудившу овечку" і за неї дбати, бо гріх ляже на їх пастирів.

Необхідно справу віри в Господа Бога поста-вити на ту височінь, на якій вона повинна стояти. Інші справи, як політичного, так і суспільно-гро-мадського характеру, відкинути на бік. Нехай ни-ми займаються цивільні особи.

Для кращого освідомлення вірних з несправед-ливими діями сект треба друкувати невеликі кни-жечки (брошурки) і роздавати їх вірним безкош-товно. Книжечки повинні друкуватися на різні не-справедливо тлумачені сектами теми, в послідов-ному порядку. Також давати вірним коротке пояс-нення в церквах.

Тим більше, що є багато осіб, яким хиткість ві-ри в Господа Бога прищеплена московсько-боль-шевицькою червоною чумою, і вони дуже легко піддаються нашептуванню, бо не знають дійсної правди.

5.

Чи то впливи організації "Свідки Єгови", що в своїй книжці: "Правда визволить вас", на стор.

312, пише: "Світська історія указує на Англо-Американський світовий імперіалізм, твердия протестантизму", так відбилися, чи то в результаті за проданости поодиноких осіб — протестантизм за п'ятовують, як п'ятоколонників большевизму.

Бо як же інакше можна розглядати справу оборони протестантськими церквами м. Торонто комуністів-музик, які за свою підривну роботу не дістали дозволу на в'їзд до Америки.

Абож діяльність головних провідників протестантів, як сумної слави Г. Джансона, червоного декана Англіканської Церкви та Дж. Ендикота, канадійського оборонця звірячого Сталіна.

А Т. Чао, голова ради протестантських церков в Китаю, з захопленням писав: "Немає ні одного вдумливого християнина в Китаю, який не дякував би Богові зі щирої душі за цю неочікувану перемогу. Упадок націоналістичного режиму закінчує усіма зненавиджену війну і дає владу комуністам, які мають усі основи провадити помірковану політику".

Напрошується питання: коли ж кінець-кінцем прозріють християни?

Коли ж кінець-кінцем провідники сект дійсно стануть на захист найвищих ідеалів Господа Бога Ісуса Христа і Самого Господа Бога?

Чи то ж можливим є, щоб християни підтримували ворогів Господа Бога? Ворогів, які нищать і церкви, і священослужителів, і вірних (див. Вороги релігії — вороги людства).

А в останньому часі в тому ж Китаї комуністи не тільки нищать католицькі церкви та протестантські секти, а зліквідували і самого Т. Чао та багатьох інших протестантських діячів, що свого часу теж підтримували комунізм.

6.

Кожний добре знає, що відламки від фундаменту будьякої будівлі не можуть бути вжиті ні для

побудови на них нової будівлі, бо, коли б хто й хотів побудувати на них, то все одно, навіть не скінчена, вона розвалиться, ні для якоїсь іншої корисної для людини цілі. Вони лише засмічують навкруги той будинок, від фундаменту якого відколось, приносять великі турботи для господаря та руйнують саму основу. Їх треба негайно прибрати, а фундамент ремонтувати, скріплювати.

Так і секти, відколовшись від своєї основи-релігії, за посередництвом поодиноких осіб, через їх примхи чи то неправильні думки, завжди перебувають у вирі шукань невідомого.

І головне те, що вони найбільше кричать про найкраще дотримання ними Божеських законів, ідеалів Ісуса Христа, Християнської моралі і т. д., і т. п.

А насправді, то вони є такими ж самими відламками, як відламки від фундаменту будівлі, що потребують негайного очищення.

Вони, ці відламки-секти, дійшли вже до самісного кінця, я б сказав, до прірви, в якій мусять б скінчити своє існування.

Не можна ж інакше вважати, коли вони докотились до того, що почали захищати і навіть своїми діями допомагати ворогам Господа Бога і всіх людей.

З попереднього розділу ми знаємо за працю керівників протестантських церков, а тепер, як подає "Народня Воля", що виходить в Скрентоні, Америка, з дня 21. 8. 1952 р., в ч. 33, то і баптистські пастирі пішли на службу до безбожників, а значить провадять роботу проти Господа Бога.

"Народня Воля" пише: "Пролазки до скавтів. Матусов, бувший комуніст, розказав сенатській підкомісії МекКеррена, що комуністи намагалися свого часу опанувати і розкласти організацію скавтів в З. Д. А. Як приклад, Матусов подав баптистського пастора Веста, який при 7 своїх церквах

в Огайо зорганізував був скавтів, щоб вести серед них комуністичну пропаганду”.

**
*

Ці явища перестерігають усіх християн світу, в тому числі і нас, суворо й кріпко дотримуватись основної віри, яку нам передали наші батьки і матері.

Непохитно бути вірними Господу Богу в нашій правдивій вірі, а не ходити й не шукати невідомого, щоб часом і самим не дійти до того кінця, до якого дійшли секти, себто до прірви.

Тим самим нами буде дотримано навчання Господа Бога Ісуса Христа: “Отож, кожен, хто слухає цих моїх слів і виконує їх, подібний він до чоловіка розумного, що свій дім збудував був на камені”.

“І линула злива, й розлилися річки, і буря знялася й на дім той кинулась, — та не впав, бо на камені був він заснований.

А кожен, хто слухає слова Мої ці та їх не виконує, — подібний він до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску.

І линула злива, й розлилися річки, і буря знялася й на дім той кинулась, — і він упав. І велика була та руїна його.” (Єванг. Матв. 7-24-27).

7.

Як виявилось на конгресі протестантського союзу, що відбувався в серпні місяці 1952 р. в Штутгарті, Німеччина, протестантське духовництво що раз більше й більше вплутується в демонське павутиння, розсіюване по світі безбожницькими матеріялістами.

До такого зрозуміння веде той факт, що концепцію німецького “неутралітету” висунену Президентом Протестантської Церкви в Гессені др. Мартіні Німеллером і презесом Протестантської Церкви, др. Гайнеманом, підтримували не тільки німецькі представники, а й закордонні, проклямую-

чи "завдання миру" обов'язком Протестантської Церкви.

Т. зв. большевики, захопивши східню Німеччину, намагаються всякими засобами використати Протестантську Церкву, як свого речника, до того ж для німецького загалу авторитетного, в справі "Миру" та "німецького об'єднання". І як бачимо з дій конгресу заміри сатанинського племені небезрезультатні.

Крім того, керівники Евангелицьких Церков їздять і на поклони до найлютішого ворога Господа Бога.

В цьому році др. Мартіні Німеллер уже відбув свою поїздку. Хоч вона трактується "приватною" й непов'язаною з його діяльністю, як Голови Протестантської Церкви в Гессені, але ж його дії говорять самі за себе.

Тепер же Голова Ради Евангелицьких церков в Німеччині, декан, др. Отто Дібеліус прийняв запрошення відвідати столицю бандитів світу і поїде туди з групою духівників. Відвідини Дібеліуса будуть мати вже формальний характер.

Прислане Дібеліусові запрошення схвалили члени Ради Евангелицьких церков в Німеччині.

Ще й такі речі бувають на цьому білому світі.

Начебто й віруючі в правдивого Господа Бога, а займаються ідолопоклонством.

А чи може прийти той час, коли сатана зміг би примиритись з Господом Богом?

Такого часу не буде ніколи.

То чому ж представники Евангелицьких Церков так легко піддаються диявольським спокусам і йдуть назустріч їх намірам?

На таке запитання дати відповідь навіть неможливо, і в душу закрадається сумнів щодо духівництва як протестантської, так і евангелицьких церков взагалі, який витікає лише з їхніх дій, спрямованих на підтримку облудно-брехливих намірів сатанинського роду, а значить дій проти самого Господа Бога і вірних йому людей.

ЖЕРТВИ ВІЙНИ ТА БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ТЕРОРУ

1.

Ще німці вели боротьбу на українських землях, як поміж народом кружляли чутки, що скоро прийдуть аліянти, які проженуть і німців і большев'їків, бо знають вони добре і одних і других визволителів.

Ніякі англійці чи то американці не приходили, а німці, як ми вже знаємо, так швидко відступали, як і наступали.

Український нарід, як і всі поневолені большевиками народи, стояв на розпутті: що робити?

Залишатись вдома неможливо, бо всі добре знали, що большевики зведуть з ними ще грізніші порахунки, ніж зводили раніше.

Іти з німцями теж боялися, бо й ті добре дали себе відчути. Але ж знали й те, що коли жиди знову замкнуть ворота (кордони), то тоді нікуди не втечеш, а будеш мучитись до самісінької смерти.

А тому вирішили втікати. Втікати, поки відчинені ворота і втікати, як можна далі.

— А ось Господь Бог дасть, дістанемось до англійців та американців і тоді ще хоч трохи поживемо, — так міркував собі нарід.

І величезними валками посунулися люди на захід. (Див. "Жиди і світ", розд. 8-й).

Кидали все майно. Кидали найдорожче — свої рідні й милі, свої святі Батьківщини, де не тільки

вони, а діди й прадіди їх зростали, і їхали або йшли в невідоме, надіючись на одного Господа Бога, не знаючи чужої мови.

Ішли на захід з думкою, що коли Господь Бог не допоможе, то згинуть в чужому краї, під тинном чужої хати, але не бути замученими забрудненими кров'ю руками червоного ката.

Тікали всі, робітники, селяни і т. зв. советська інтелігенція.

У багатьох випадках тікали й поодинокі члени родин, залишаючи "вдома" синів або чоолвіків, що були в армії, чи деінде.

Як відомо, дуже багато з молодих людей (хлопців і дівчат), примусово привезених до Німеччини, теж не захотіли повертатись до соціалістичного "раю", не дивлячись на те, що при від'їзді залишали там своїх батьків.

Отакий то "рай" большевицький, що люди і від батьківщин, і від родин відмовляються!

Бо ж все одно, перебуваючи вдома, вони і того і другого бачити не будуть, а до того ж ще й умирати будуть під катуванням.

Тут треба сказати правду, що німці втікачів не кували, а вже їм допомагали і транспортом, і харчуванням.

Знаходжу відповідним зазначити тут і той факт, що від червоного ідола втікали не лише українці та білоруси зза яких бандити підіймають великий гвалт, називаючи ім'ям своїх найкращих і найближчих друзів-німців, а буквально з усіх поневолених країн, як от з України, Білорусії, Польщі, Латвії, Литви, Естонії, Дону, Кубані, Криму, Кавказу і т. д., і т. д.

І головне те, що це вже втікали не графи та князі, не кушці та поміщики, як було після першої світової війни, а самі звичайнісінькі, як я сказав вище робітники, селяни і советська інтелігенція.

Себто втікали всі ті, на яких московсько-большевицькі вбивники поклали надію, як на "вір-

них" рабів, бо всіх хоч трохи запідозрилих закутували ще раніш.

Але ж чи може бути хоч одна людина, в дійсному значенні цього слова, вірною найстрашнішому й найогиднішому катові, себто самому сатані. Ні, ніколи.

І коли б була можливість, то весь нарід поневолений т. зв. большевиками, за винятком хіба москалів, був би тут, разом з нами.

2.

Під час окупації большевиками німецької території знову жертвам війни прийшлося втікати в місця, окуповані аліянтами.

І тут траплялися випадки набагато гірші, ніж тоді, коли втікали із своїх країн.

Дуже врізався в пам'ять Карльсбад на Судетах. В ньому збилися десятки, а може й сотні тисяч утікачів.

Через міст, що пересікав річку, впродовж десяти днів не можна було переїхати.

То було страшилище.

Половину Карльсбаду займали аліянти, а половину червоні.

Всі тікали на бік аліянтів, бажаючи дістатися в Саксонію, район американської окупації.

Чорношкірі вояки ні під яким, як кажуть, "со-сом" не допускали до переходу кордону. Були випадки, що й стріляли.

Мало кому пощастило перейти в Саксонію, і майже всі жертви залишилися на поталу червоного ката.

В Саксонії американці ловили втікачів і відвозили до таборів большевиків, звідки провадилася репатріяція на "родину".

Пам'ятаю такий табір в м. Елсніці — в Саксонії, в якому мав свою резиденцію і лейтенант американської армії.

Ад'ютантом у нього був американський жид,

який до лейтенанта прохачів не допускав, а сам усім утікачам твердив: "Я вам рускім язиком говорю, што вам всем надо ехать на родину".

Якеж було велике здивування українців, поляків та й втікачів інших національностей, втікаючих від жидів, що знову попали на жида, який усіма своїми силами домагався їхнього повернення назад.

Зверталися вони до команданта міста з проханням видачі перепусток в Баварію, яка від Елсніця знаходиться на віддалі 8 км.

На жаль, і американський командант перепусток не видавав.

Знову жертви війни стояли на роздоріжжі. Що робити?

Коли ж дізналися, що Саксонія передається під окупацію большевиків, то кинули останні свої "лахи" в репатріаційних таборах, а самі, дай Боже ноги, знову почали тікати вже в Баварію.

Декому і тут пощастило хоч "голими", а все ж таки добитись свого. Одні зупинились в Авгсбурзі, другі в Регенсбурзі, треті в Ульмі, а ще інші в інших місцях Баварії і зітхнули з великим полегшенням.

3.

На превеликий жаль, не так то було легко й на окупованій американцями зоні Німеччини.

Червоні за дозволом американських властей нищпорили по всіх таборах і спочатку ріжними обіцянками вмовляли втікачів до повернення на батьківщину. Коли ж це не допомагало, то вишукували для себе агентів та намовляли давати неправдиві відомості про жертв війни.

І намагалися всякими засобами виривати людей для свого катування.

Американці їм потурали, і були випадки, й не поодинокі, коли американські вояки погоджувалися силою віддавати втікачів червоним катам.

Бідні жертви, знаючи з попереднього досвіду

жахи й катування большевиків, бритвами перерізували собі вени і горла, але ж живими здавались до рук червоних не хотіли.

Большевики прикладали всіх зусиль, щоб вирвати живих свідків їхнього чвертьстолітнього в той час панування над рабами однієї шостої частини земної кулі. Бо тільки вони одні зможуть розказати народам світу про всі ті жахи й катування, що так вміло від світу приховувалися, й утаємнювалися.

А тому ще більше прикладали своїх сатанинських хитрощів до того, щоб виривати, або ж забивати втікачів.

Вони підроблювали й різні документи на деяких втікачів з придуманими проти них обвинуваченнями, які підносили американцям, і всілякі інші нісенітниця, а американці їм вірили й допомагали.

**

Втікачів це насторожило. Почали один у одного запитувати: Де ж правда? Де ж воля? Де ж та найбільша в світі американська демократія, про яку чули навіть неписьменні селяни, перебуваючи ще на своїй батьківщині? І в чому саме вона полягає?

— Ні! Правди нема таки ніде! Ніде нема жадної демократії! Скрізь сваволя і скрізь насилля! Хто дужий, той бере, а хто слабкий, той гине! — Такі висновки робили втікачі з того всього.

І хоч без озброєння, але почали організуватися для самозахисту, проти тиранів і проти найбільших у світі демократів.

Незабутнім є організований захист в Авісбурзі.

Було дано знати, що з "Гінденбург-касерне" будуть забирати людей для відправки на "родину"

Табори втікачів всіх національностей організованими маршами мусіли добитися до тих касарень для захисту жертв війни.

Український табір "Сомме-касерне" зробив на-

лежні підготовки і, скориставшись відсутністю, під час обіду, американської адміністрації, організованим маршем виступив із свого табору в напрямку до "Гінденбург-касерне".

Спереду несли хрести та хоругви, за ними йшли священники обох українських церков, далі жінки з немовлятами й малими дітьми, а за ними вся трьохтисячна маса втікачів табору "Сомме-касерне".

Цей організований похід-демонстрація, був прикрашений плякатами та транспарантами як в англійській, так і в німецькій мовах.

Зміст їх вимагав волі, свободи та людяности для беззахисних жертв війни.

Зупинився рух трамваїв, машин, автобусів, а демонстрація слідувала до наміченої цілі.

Появились американські вояки, але ж зробити нічого не змогли. Демонстрація марширувала своїм порядком.

Не дивлячись на посилення патрулів біля "Гінденбург-касерне", демонстранти продерлися в двір, де й зустрілись з жертвами війни та большевицького терору, яких хотіли відправляти на "родіну".

Увійшовши в двір, демонстранти вишикувались навкруги двору, а священники посередині почали відправляти молебственні Богослуження.

Спочатку відправив декан Української Греко-католицької Церкви о. Пелипець, а після священник Української Автокефальної Православної Церкви о. Генадій Тимківський, який сам особисто десятки років терпів жахи й катування від большевиків.

Під час Богослуження весь нарід клякнув на землю й гаряче молився Господу Богу, благаючи післати спасіння беззахисним.

"Боже Великий, Єдиний, один Ти маєш правду, а більше ніхто. Твоєму милосердю не має кінця. Молимося Тобі і благаємо Тебе Всевишнього

Тв'рця неба і землі, пошли нам спасіння Твоє. Зм'ягни серця несвідомих гнобителів наших і відверни від нас і наших братів всі напасті й наміри криваві”

Отак жертви другої світової війни та большевицького терору благали Господа Бога, щоб Він дарував їм спокій під владою найдемократичнішої Америки.

На велику кількість посиленій конвой американських вояків і Сі-Ай-Сі не перешкоджав відправляти Богослужень, а чекав до повного їх закінчення.

По закінченні Богослужень відбулись переговори з високою американською владою в Німеччині.

Переговори велись цілу годину.

Американська влада дала запевнення, що втікачів з табору “Гінденбург-касерне” на “родіну” відправляти не будуть, а лише перевезуть до інших таборів.

Отримавши запевнення, демонстранти залишили табір “Гінденбург-касерне” та повернулись до свого табору “Сомме-касерне”.

Слово дане американською владою було додержане. Втікачів з табору “Гінденбург-касерне” на “родіну” не відправили.

Такі незбагненні для розуму речі відбувалися не тільки в Авгсбурзі, а і по багатьох містах і місцях америакнської зони Німеччини.

Десятки разів доводилось підносити чорні прапори в таборі “Сомме-касерне” в знак солідарности з утікачами протестуючими проти насильницьких дій американських вояків.

Були випадки, що в деяких місцях в знак протесту об'являли голодівку.

4.

А яку ж велику моральну пригніченість пережили ті — тисячу разів катовані — жертви війни

та нечуваного большевицького терору під час т. зв. скрінінгу, себто під час перевірки прав користування допомогою УНРРА.

Взять для прикладу хоч би й табір "Сомме-касерне".

Перевірку провадили представники американської влади, один чоловік і одна жінка, а перекладачами були українці.

Перевіряючі, безумовно, мали певні завдання від УНРРА чи то від інших інстанцій, але ж на свій особистий хист вони робили такі болючі вдари для тих нещасних жертв, що коли й тепер пригадаеш, то волосся на голові підіймається.

Багато й дуже багато людей було виключено з табору "Сомме-касерне" і були випадки занадто кричущі, як наприклад: чоловіка залишали в таборі, а його дружину з немовлятком виключали. Або ж навпаки — жінку залишали, а її чоловіка виключали. Залишали в таборі батька та матір, а дочку або сина виключали і навпаки.

Особливою жорстокістю вславилась та жінка-американка.

Хто до неї попадав на перевірку, то не переступивши ще порога її кабінету, як уже починав дрижати й хвилюватись, а під час допиту, то зі страху не знав що й говорити.

А вона, не задумуючись, виносила свої рішення і здебільшого "вдари" в самісіньке серце тієї невинної й шукаючої правди — жертви.

В той період часу було утворився цілий "штаб" правників та захисників, які знову допитували, перепитували та переглядали документи покривджених і писали апеляції та надсилали до вищих інстанцій.

Багатьох урятували, а багатьох так-таки незаочно з табору й повикидали.

Кому ж те все було на користь? Для чого ж нищили останні краплинки надій на демократичну Америку?

Чи не примушували часом такими морально-вбивчими діями до повернення на "родіну", себ-то до жидівсько-московського пекла?

5.

А скільки ж коштував тисячній масі нещасних бідолах здоров'я той незабутній випадок, що трапився в один чудовий день ще в таборі на Гегінгені, біля цегельні, теж у Авгсбурзі, незабаром після його організації, коли всім без винятку жертвам було наказано залишити приміщення і без усяких речей вийти за табір — у яр.

Хоч ніхто не міг, або вірніше буде, коли скажу — не смів думати про якийсь мордування, але, пам'ятаючи яри з німецьких вчинків над жидами, часи перебування в яру були для кожного страшно сумними й тяжкими.

Ті години потрясали не одну душу до безпам'ятства.

Тільки після повернення в приміщення табору було з'ясовано, що нібито американська влада провадила розшуки зброї. Хоч ніяких відзнак про те ніде не помічалось.

Ось таку зустріч та гостинність в Німеччині утворювала окупаційна американська влада втікачам, жертвам війни та нечуваного большевицького терору.

**
*

ДОСКОНАЛІСТЬ ЛЮДИНИ

“...Будьте ви досконалі, як досконалий Отець ваш небесний”.
(Єванг. Матв. 5-48)

1.

Думки про досконалість людини часто хвилюють філософів, учених, поетів, письменників, часто хвилюють і нас.

В чому ж саме полягає досконалість людини? Або ж, коли саме людина досягає досконалости?

**

Видатний англійський поет Р. Кіплінг так інтерпретує досконалість людини:

“Коли ти бачиш зруйноване діло цілого свого життя і можеш без слів взятися будувати його наново, або за одним ударом стратити сотні разів виграну партію без жадного зідхання; коли ти можеш бути коханцем, не шаліючи з любови; коли ти можеш бути сильним, не перестаючи бути ніжним; коли ти можеш любити всіх друзів, як братів, але так, щоб ніхто з них не був всім для тебе; коли ти вмєш розважати, спостерігати й пізнавати, не стаючи ніколи скептиком, або руїнником; мріяти, не даючи твоїй мрії стати твоїм паном; коли ти потрапиш бути суворим, не впадаючи ніколи в лют; коли ти вмєш бути відважним, але ніколи безрозсудним; коли ти вмєш бути добрим, мудрим, не стаючи моралізатором, ні педантом; коли ти вмєш зберігати свою відвагу і не стратити голови в той час, як усі інші довкола

тратять її — тоді князі, боги Щастя і Перемоги стануть навіки твоїми вірними рабами, тоді ти станеш Людиною”.

2.

Думкам поета Кіплінга треба признати рацію, бо в них є багато правдивого змісту.

Особливо наглядним ствердженням деяких з них є наше життя, наш тернистий життєвий шлях. Шлях, яким жоден нарід не йшов, лише ми, українці, ним ішли і тепер ще ним ідемо...

Але ж думки є думками, а досягнення того найвищого ідеалу є річчю скомплікованою і тяжкою.

Думки про досконалість людини одна справа, а досягнення її — справа зовсім іншого порядку.

Легко сказати: “Стратити все і без слів будувати наново”, “бути суворим і ніколи не впасти в лють”, “зберегти відвагу і не стратити голови”, — а як до того дійти?

Правда, перший пункт інтерпретації п. Кіплінга нами всіма відчутий і виконується. Ми втратили все, навіть більше припущень поета Кіплінга, бо ми втратили й найголовніше — батьківщину, й будуюмо нове своє життя по інших країнах світу. Будуюмо з зідханням, чи то без зідхання, але в запаморочення, чи то в непоправний розпач ми не впадаємо.

А як же решти пунктів людина може дотриматись?

Яким чином людина може в собі їх виробити і закріпити на все своє життя?

Тут треба сказати прямо й твердо, що без дотримання законів, накреслених самим Господом Богом Ісусом Христом, людина дійти до досконалості не зможе.

Тільки з повною вірою в Господа Бога, Творця всесвіту й людини, і тільки при повному й цілковитому дотриманню законів християнської моралі, людина досягає своєї досконалості.

Дотримання лише однієї з двох найбільших заповідей "люби свого ближнього, як самого себе" вже гарантує людство від ворожнечі поміж собою та всяких воєн.

**
*

На превеликий жаль, багато є людей, які говорять про досконалість, але про осягнення її не дбають.

Переважаюча більшість людства дотримується частинно й законів християнської моралі, а повної віри в Господа Бога не має.

Людина, що досягла повної досконалости, любить Господа Бога понад усе.

Перебуваючи тимчасово на землі, вона підготовляє собі скарби на небі. І з цією підготовкою поспішає, бо нікому не дано знати, коли саме скінчиться тимчасове перебування її на землі.

Здебільшого буває й так, що людина ходить і до церкви, підносить моління до Господа Бога, а в життю законів Господа Бога не дотримується. А тому своїм молінням людина нічого не досягає.

Зустрічаємо й таких, які, приймаючи Святі Тайни, в життю мають великі незгоди поміж собою, а то й поміж родиною, на серці злість, а в душі наміри помсти.

Такі говіння не тільки не дають ніякого заспокоєння душам, але й віддаляють людину від досконалости. Ними вона обдурює саму себе та показує свою нібито побожність сусідам і знайомим. А перед Господом Богом вона не заслуговує ні на які полегшення.

Бо відносно цього Ісус Христос так сказав:

"Тому, коли принесеш ти до жертівника свій дар, та тут і згадаєш, що брат твій щось має на тебе, позостав тут дар свій перед жертівником і піди, примирись перше з братом своїм, — і тоді повертайся й принось свій дар".

"Зі своїм супротивником швидко мирися, поки

з ним на дорозі ще ти, щоб тебе супротивник судді не віддав, а суддя, щоб прислужникові тебе не передав, і щоб тебе до в'язниці не вкинули". (Єванг. Матв. 5-23-25).

Помічаємо ми явища відступлення від законів Господа Бога й самих провідників віри Христової — священослужителів.

Багато з них ставляться до членів своїх громад, своїх ієрархій, не по вірі, як належало б бути в Храмі Божому, а по його політичному чи груповому переконанню. І були й непоодинокі випадки, коли за змерлих, чи то вбитих за віру Христову й святу Батьківщину, вони не лише не відправляли поминальних, а не хотіли бути й присутніми на поминальних, відправляваних іншими особами.

В помешканнях, при церквах (під Святими Божими Храмами) в гонитві за матеріальними "благами" допускають давати невідповідні до Святині вистави. Такі непристойності допускаються навіть і в дні Великого посту.

Цим самим і священослужителі віддаляються від досконалости.

Про таких провідників Ісус Христос сказав: "На сидінні Мойсеевим всілися книжники та фарисеї. Тож усе, що вони скажуть вам, — робіть і виконуйте; та за вчинками їх не робіть, бо говорять вони і не роблять".

Самовихвалення чи то в пресі, чи то в загальному життю, або ж насолода і жадоба від і до повсякчасного вихвалення іншими особами, для людини як духовного культу, так і цивільної, що підноситься до досконалости, є явищем негативним.

Позитивом є лише все гармонійно-закономірне. Подібно до законів природи, утвореної Господом Богом для людини.

Про таких осіб Господь Бог Ісус Христос, продовжуючи вище наведене, додав: "Усі ж вчинки свої вони роблять, щоб їх бачили люди... І люб-

лять вони передніші місця на бенкетах... І привіти на ринках..." (Єванг. Матв. 23-5-7).

Вихваляйте і славте Одного Господа Бога. Тільки Він Один заслуговує на кожночасну похвалу, а більше ніхто.

Славте Його вдома й у дорозі, на праці і поза працею, перед сном і після сну.

Славте Його віднині і до віку.

**
*

Господь Бог милосердний і ласці Його немає кінця. Він, як милосердний, все може простити, але ж не так легко й не так просто, як нам того хотілося б. Бо Господь Бог перевіряє не лише моління, а і наш, як я вже сказав, шлях життя, наші життєві вчинки.

Якби так було легко, то кожен з нас зміг би, скажемо сьогодні, натворити багато злого, а завтра, помолившись Господу Богу, звільнитися від усяких гріхів. На другий день знову творити лихе з надією, що — піднесу моління до Господа Бога і відразу стану чистим.

Ні, так воно не є.

Прощення провин ми досягаємо при гарячих наших моліннях перед Господом Богом і суворому дотриманні на далі всіх Його законів.

Сам Господь Бог Ісус Христос за прощення наших гріхів дуже гаряче молився перед Своїм Отцем. Молився й постив.

А відносно гріхів перед батьками, то тяжко будьщо й сказати. Бо про них Ісус Христос так сказав: "Шануй батька та матір", та: "Хто злорічить на батька, чи матір, — хай смертю помре". Це дає до розуміння, що гріхи, зроблені супроти батьків, не можуть бути прощеними.

Отже, щоб бути досконалим, треба дотримуватися всіх законів даних нам Господом Богом Ісусом Христом, і тоді ми дотримаємо у всій величчї й красі першу й найголовнішу заповідь: "Люби

Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом”.

Коли людина досягає цієї найвищої точки свого буття, то цим самим вона підносить себе до повної досконалости. А раз так, то вона, та людина, живе вже зовсім іншим життям.

Життям без страху й ляку. Життям без злоби й ненависти.

А життям доброти й правди. Життям миру й спокою.

3.

Багато вчених доказують, що жадного страху немає. Говорять про те, що нема чого і кого боятися, що страх — це лише недосконалість людини. В останньому вони праві, але ж не вказують, як до неї дійти, щоб страх можна було перемогти.

Бо страх таки є. І ті, що заперечують його і вбаюкують про його відсутність, самі його мають. І більш за все всі вони бояться смерті.

А що ж собою уявляє смерть?

Смерть є ніщо інше, як кордон, границя, що відділяє життя людини, її тимчасове фізичне, біологічне перебування на землі, від життя чисто духового і вічного на небі.

Переступити цей кордон кожна людина мусить.

Для людини, що досягла своєї повної досконалости, переступити й цей кордон (для недосконалих кордон найстрашніший) не є тяжкою або страшною справою.

Бо, поперше, досконала людина не може бути цим заскочена, а подруге, знаходячись в перебуванні тимчасовому, вона зробила всі належні приготування до переходу в життя вічності.

Страх при недосконалості проявляється в усяких випадках життя людини.

Не будемо говорити про страх від природніх явищ, а візьмемо під увагу страх, утворюваний однією групою недосконалих людей, озброєних,

над другою групою недосконалих, беззбройних.

**

Т. зв. большевики, маючи в руках зброю, відібрали від селян України весь до чиста хліб і голодом замучили сім мільйонів у 1932/1933 рр., та один мільйон в 1946 р.

Згинуло вісім мільйонів людей від найстрашнішої й найжахливішої смерти, смерти від голоду.

Мученики добре собі усвідомлювали, що скоріше, чи трохи пізніше, а все одно вони помруть, бо не мали для фізичного свого існування головного — їжі.

Але страх перед озброєними так їх охоплював, що вони радше прийняли довгу мученицьку смерть, ніж святу боротьбу.

Таке страшилище трапилось тому, що вони не були досконалими людьми.

Зовсім інша річ, коли б вони були досконалими. Досконалі, жадного страху не відчуваючи, повели б рішучу боротьбу проти ворогів Бога і людей.

Не будемо вдаватися в можливість їх повного виграшу, а все ж таки припустимо собі, що з восьми мільйонів загинулих було щонайменше три мільйони дорослих чоловіків, і коли б усі вони були повстали й повели відверту рішучу боротьбу, як кажуть, на життя й смерть, то, безумовно, мали б величезні успіхи, в крайньому разі для своїх родин.

Крім того, людство світу звільнилося б від багатьох тисяч, а то й мільйонів, найбільших ворогів. Самі ж, хоч би й умерли, то вмерли б смертю героїв, а не беззахисних мучеників.

**

Візьмемо для прикладу жидів, розстріляних німцями.

Жиди, оточені з усіх боків німецькими вояками чи то поліціяями, знаючи добре, куди саме їх гонять і для чого, йшли як вівці на пашу, навіть

крику жадного не підіймали. Чому? Чому не накинулись на німецьких варварів та не вбили, не задушили, або не загризли хоч декількох? Все одно ж умирати. Хоч би в ім'я дітей та жінок були це зробили, і то було б добре.

Навіть, коли вже такий великий страх обіймав, що про боротьбу зайво й говорити, то хоч би ще в місті розбіглися, і то було б якимсь плюсом, а варварам нарobili б хоч клопоту розшукувати та прибирати по вулицях убитих.

Не зробили й цього.

А чому? Та тому, що вони не були досконалими.

Тварини, наприклад табун коней, під час наскоку на них звірів, ховають своїх лошаток до середини, а самі стають навколо та всіма можливими засобами відбиваються від звірів. Так само роблять і звірі, коли грізніші, або дужчі нападають на слабших. Тут їм підказує інстинкт і зобов'язує їх боронити своїх діток.

Люди ж і цього зробити не змогли. А це тому, що люди такі є людьми, а тому інстинктивно своїх обов'язків вони не відчували, а до досконалости не дійшли, і згинули гірше тварин, не виконавши ніякого святого обов'язку.

**
*

Узяти під розгляд хоч би й тих, що їх чекісти виводили й ставили над ямами та розстрілювали. (Див. "Відважні сини України").

У деяких з них мліли серця. Не маючи змоги йти, вони падали. А деякі йшли, безумовно, хвилюючись і тяжко переживаючи всю ту ганебність, але ж ішли прийняти зовсім незаслужену кару.

Чому так? Чому ж не накинулись на катів і не розірвали їх? В останньому випадку чому не тікали? Тварина і та тікала б, а після першого пострілу ніяка сила не змогла б її втримати. А вони стояли, рахуючи постріли та чекаючи своєї останньої хвилини.

Яким жалюгідним видається такий вчинок! А все ж то недосконалість людини те робить.

Сам Господь Бог Ісус Христос сказав:

"І не лякайтеся тих, що тіло вбивають, а душі вбити не можуть; але бійтеся більш того, хто може і душу і тіло вам зазнати".

Коли б мали повну досконалість, вони до цього не допустили б. Кинулися б усі на катів, і рвали б їх, били, топтали. Все одно ж умирати, то краще вмерти в боротьбі, ніж зів'ялою билиною.

І тут уже кордон до вічного духового життя не самі вони переступили, а їх сатанинський рід перекинув, що теж є негативним явищем у частині переходу до вічного духового життя.

4.

Фіни, на мою думку, є людьми досконалими. Безумовно, і там зустрічаються одиниці недосконали, бо, як кажуть, в сім'ї не без виродка, але ж недосконалих невеличка кількість і вони не мають ніякого впливу на цілу націю.

Досконалість фінів підтвердилася під час большевицького нападу в 1939 р., коли трьохмільйонний нарід Фінляндії дав себе добре відчутти поневолювачам двох сот мільйонного народу. І це лише тому, що фіни є людьми досконалими. Будучи ж досконалими, вони добре собі усвідомлювали, з ким ішла боротьба і за що саме вона провадилась. А тому й дали належну відсіч.

Крім того, коли фіни відступали, то жоден фін не залишався на поталу поневолювачам, а кожна залишена ними річ "провадила" боротьбу з ворогом. Стоїть, було, ровер, а коли будь-хто з червоноармійців його брав, то тут же розривалась граната й убивала присутніх. Або лежить, було, в ліжку "дитина", а коли її підіймали, то розривалась бомба й також убивала присутніх. І так кожна річ. А тому поневолювачі боялися брати

речей, залишених утікаючими фінами.

Досконалість фінів большевики скоро і добре відчули і пішли на деякі поступки.

**
*

Повну свою досконалість найкраще виявили Яків Зацерковний і Федір Оніфатенко. (Див. "Відважні сини України").

Вони всю надію покладали на Господа Бога і смерті дивилися прямо у вічі, не боячись нічого. З-під куль, від могил і з-під найжахливіших катувань вони виходили живими, а тим самим нагаляли величезний страх на поневолювачів.

Ось такої досконалости повинна досягти кожна людина. А досягти її можна лише, як було вже сказано, у повній і твердій вірі у Господа Бога.

Бо, як сказав Ісус Христос: "Ніхтѣ двом панам служити не може, бо або він одного зненавидить, а другого буде любити, або буде держатись одного, а другого знехтує. Не можете Богу служити і мамоні. Через те вам кажу: не журіться ви про життя своє — що ви будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє — у що зодягнетесь. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло?" (Єванг. Матв. 6-24, 25).

Коли людина буде знати в ім'я кого вона приймає смерть, то смерть для неї не буде страшна.

Сказав Ісус Христос своїм апостолам, посилаючи їх на проповідь: "Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, немов ті голубки".

Такими мусять бути і люди, що осягли повну досконалість. Вони мусять бути мудрими, але ж і смирними. Нікого не повинні ані кривдити, ані ображати, а навпаки — всім допомагати і всім жаліти.

На випадок же трапляться напади ворогів Бога і віруючих у Нього людей, себто ворогів від сатанинського роду, то їм треба дати таку відсіч, на яку той рід заслуговує. І вести проти нього

рішучу боротьбу до повного його подолання, до остаточного його знищення.

Господь Бог подолав найбільшого з сатанинського роду — Диявола, а досконалій людині залишилися до подолання диявольські нащадки.

Подолавши останніх, досконала людина з великою радістю може переступати границю тимчасового життя і йти до вічного життя, життя найвищого ступеня, життя безтілесного, життя духового.

“Поправді ж кажу вам: доки небо й земля не минеться, — ані йота єдина, ані жоден значок із Закону не згине, аж поки не збудеться все”
(Єванг. Матв. 5-18)

З М І С Т

1. Тверде переконання ..	ст.3
2. жертви війни	ст.17
3. Досконалість людини ...	ст.26

